

TÝPKO 209

2.2.2004

Úvodníček

Tak dneska jenom stručně. Jarňáky jsou tu a do konce ledna mělo být zapláceno. Pro ilustraci připojuji obrázek místa, kam jedeme.

Tak tohle byl zase jeden z těch rodinných vejletů (pozn.aut. výlety, kterých se zúčastní pár vedoucích, instruktorů a ještě méně dětí). Co vám mám povídat, na nádraží byly JEN dvě děti. Tentokrát nám dělala maminku Hudla. Ale má to i své výhody; například zaberete ve vlaku pouze



Jinak v novém roce to není zrovna valně s vaší účastí na výletech. Je pravda, že pak mají výlety jistou rodinnou atmosféru, ale přeci jen, pokud je vás víc, je výlet zajímavější, dají se hrát lepší hry a zábavy je také víc.

Kosa

Borní Heřkovice

Upozornění: Tento článek není určen pro slabé povahy. Může způsobit záchvaty nudy.

5 sedadel nebo pošlete čerstvý a křupavý chleba s deseti deky masa dokola a on se stačí otočit čtyřikrát či možná ještě vícekrát. Ale více lidí zmůže více srandy. A dost. Jsem tu proto, že jsem byl požádán, abych napsal (úsměvný) článek o tomto výletu. Tak začneme.

Na tento výlet jsme si měli vzít pytel, zřejmě na pytláčení nebo pytlování. Při pohledu z okna, jsem váhal zda tento pytel zabalit. Ale nakonec jsem ho sbalil. Když jsme dojeli na místo, podíval jsem se pod nohy a nestačil jsem se divit. Někdo



ukradl sněhovou pokrývku, našťástí procházíme kolem psychiatrické léčebny. V místní škole nás uvítala paní ředitelka a my si rozbílili zavazadla a pustili film. To nás tak unavilo, že už zbývalo pouze vyčurát do spacáku a spát.

Ráno se nikomu nechce vylézt z vyhrátého pelechu, ale přeci vstanou, neboť je zachvátí hlad. Máme namířeno na poutní horu Říp, kam si to vyšlápl i praotec Čech se svojí družinou. Říp už byl vidět z pěkné dálky, vypadal spíše jako hodně velká kupa sena nebo hnoje porostlá stromy. Zvedá se totiž z úplné roviny. Naše poslední zastávka před výstupem byla u kolotoče zajímavé konstrukce – podobal se centrifuze. Konal normální kolotočivý pohyb a ještě se stačil naklánět. Ještě si upěci trochu těch vuřtů a pak už nám nic nebránilo vyrazit vzhůru. Konečně jsme se vydrápali na vrchol. Naskytl se nám daleký rozhled, snad až někam do Prahy a Kladna. Co ale asi myslel pratáta tím, když řekl na Řípu, že je zde země zaslíbená, zvěře a ptáků plná, medem oplývající? Podíváte se z vyhlídek – na jedné straně kouřící vysoké komíny elektrárny v Mělníku a zapáchající papírny ve Štětí, na druhé straně chemička v Lovosicích a spousta továren. Jinak měl pravdu.

Cestou k rotundě nás přepadla gigantická kočka (to nebyly špeky, nýbrž svaly), udobřili jsme si ji zbylým párkem. Za svatostánkem byly bezvadné podmínky na pytlování, tak proč toho nevyužít? „Bohužel“ musíme ještě do občerstvovací stanice na čaj (s vysokohorskou přirážkou (asi za benzín do stodvacítky)).

Jelikož už se začalo stmívat, zamávali jsme gigakoče a pytláři směrem dolů. Na obloze už začala svítit ISS a my se snažili dohlédnout dalekohledem do okének stanice (svítila duhově). Asi nikdo nebyl doma. Prošli jsme Černouškem (podle čeho se jmenuje tato vesnice?), černým lesem, který nás vyplivl přímo před školou.

Nastal večer a jak už to na těchto výletech dovnitř bývá, začaly deskové hry. Tentokrát se hrály Osadníci i návykové Ligretto. Najednou všichni usnuli a nezbyvalo než jít spát také.

Další ráno a opět nechut' vstávat. Možná za to může fakt, že ke snídani byla čínská polívka. Následoval Karel Magnát – hra pouze od 12 let. Spočívá pouze v tom, že musíte pořádně přemýšlet a ovládat barvy. Ucpali jsme své vaky na jídlo bramborovou kaší, ubalili usky, zametli po sobě. Pak jsme se rozloučili a nabrali směr běžkovické vlakové nádraží. Vlak nás odvezl až domů, do Prahy.

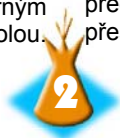
Ještě něco zajímavého nakonec: Víte, že kočka nesní kaštan, ani když ho namažete párkem?

užUB

Historka mařistra vítae

Bylo 14.dubna, 1985...

Elita kočovnického oddílu získala dvakrát 1. místo v TBZ. Vybraní jedinci z prvních míst postoupili do kola dalšího. To se konalo dne 1.6. léta páně 1985. A tak jsme se s Ríšou, Honzou, Uzlíkem jako jednou hlídkou a Vrtulí a Ivetou jako hlídkou druhou rozjeli do Pyšel. Protože Kůzle nedorazilo, bylo na jeho místo nasazeno Hřibě z 45.PS. To patrně způsobilo nedokonalou souhru hlídky, a tak skončila na 3. místě. Naopak hlídka v čele s Ríšou byla skvěle zorganizována a skončila na 1. místě. Po vyhlášení výsledků pokračoval družinový výlet Orlíků a Kamzíků. Podle časového harmonogramu jsme měli dorazit k Hlubačovskému rybníku, kde na nás čekal Kuře. Asi v třetině cesty Vrtule zjistila, že nemá hodinky. I vydala se je hledat. Hodinky asi po čtvrt hodině našla zapadlé pod kamenem na místě, kde jsme předtím seděli. Byla do hloubi duše přesvědčena, že jí byly schovány. Cestou



zpět vytipovala, za vydatné podpory Evči, potenciálního pachatele a sice mě a Sifona. I rozhodla se, že se nám pomstí.

Když dohonily Naba a ostatní Tulačky, šly za Orlíky k Hlubačovskému rybníku. Patrně proto, aby to nevypadalo tak obyčejně, nebo snad byl dezorientován, vzal to Nab s Tulačkami zkratkou delší asi o 4km. Dorazivše k rybníku někteří Orlíci právě vylézali z vody. Nab se odvážlivě vrhl do rybníka a Tulačky se jenom závistivě koukaly ze břehu, držice se teorie, že v červnu se ještě nedá koupat. Jakmile Nab oschnul, dali jsme se na pochod. Šli jsme příšerně mokrou trávou až do lesa asi tak 2km za rybníkem, kde jsme spali. Cestou jsme nabrali u dobrých lidí vodu na vaření.

Po postavení pařenišť jsme vařili ovesnou kaši, Kosou nazývanou „bořič“. Tulačky kuchtily lečo na způsob fazolí a mlsně pokukovaly po našem kotlíku, který se bleskovým tempem vyprázdnil. K ránu, když všichni spali, Vrtule začala provádět svoji strašnou pomstu. Vzbudila Evču a Borůvku a tato banda uskutečnila svůj téměř dokonalý zločin. Všem vzala boty a poschovávala je po přilehlých stromech. Nechala je pouze mně a Sifonovi. Tím pádem jsme byli po probuzení všech ostatních jasnými pachateli tohoto činu. Naštěstí Sifon napolo spal a tak udal, že okolo páté hodiny spatřil několik postav, které se snažily dostat k nám do pařeniště. Z toho bylo usouzeno, že jsme boty opravdu neschovali my. Mezitím byly boty postupně nacházeny, zvláště Alešem, což někomu přišlo podezřelé. Ale situace se vyvinula jinak. Jedna z Kuříkových bot byla schována tak dobře, že se ji nikomu nepovedlo najít. Tak se vydaly pátrat Tulačky. Teď pro změnu sliboval strašnou pomstu Kuře. Naštěstí sliby zůstaly sliby, protože asi po hodině se bota našla. Poté jsme se vydali na cestu zpět. Šli jsme kolem nějaké stavby, která byla

identifikována jako bažantnice. Kosa velmi litoval, že ji neobjevil už večer, prý by obohatila náš jídelníček. Nutno přiznat k jeho prospěchu, že byla prázdná. Došli jsme na nádraží prvním vlakem se dostali bez potíží do Prahy, kam jsme dojeli v 17:00...

Anežka

Z Kanadskéh o Srubu

Každý den jedu do školi velkým žlutým školním autobusem. Možná že jste je někdi videly v nějakem filmu ale v Praze asi ne. Je to smutní ale tady v Kingstonu jsou městský autobusy dovopravdi hrozní. Jezdí tak každou půl hodinu a jestli maž štěstí tak tě možná dokonce svezou směrem ke vašemu cíli. Pokud nemaš štěstí tak te svezou na kraj města, tam zmeškáš spoj a čekáš zase půl hodiny na nový autobus. Skrátka nefungou ideálně tak je moc lidí nepoužívá tak smenšují obsluhu a odpadávají další a tak dále. Školní autobusi navopak fungou docela dobře. Děti stále chodí do školi tak má cenu provozovat veřejnou dopravu. Každí ráno v zime děti poslouchají rádio jestli nemají štěstí a že by byly zrušení autobusy. Když jsou zrušení autobusy tak se nejde do školi. Aby se zrušili autobusy tak je potřeba mrznuoucí dešť který promění silnice do kluziště nebo strašně sněhu. Moc často se my to nestalo ale už dost krát aby jsem měl naděj každý ráno. A tak každé ráno poslouchám radio ale nic. Jenom v městě co se jmenuje Londýn se furt ruší autobusy. Vůbec tomu nerozumím, ten falešnej Londýn je ještě k tomu na Jih od Kingstonu. Bud tam podvádějí nebo neumí řídit nebo já nevím co tam dělají aby se ulili ze školy. V Kingstonu autobusy jezdí a děti mrznu na zastávce. A tady přijdeme k takovému divnému pravidlu podleho kterého se řídí řidiči autobusů. Když je normální počasí tak autobus přijede brzo a musíš ho dohnat za rohem. Pokud je zima



a hodilo by se aby tě autobus vyzvedl, tak si řidič hezky počká trochu dýl aby děti mrzly na zastávkách. Když přijede tak dělá jakoby nic ale všichni víme že to dělá schválně. Tak minulej tejden byla zima a sních a autobusy jeli a skola byla. Ale nebylo vyučování. Ve středních školách se totiž učí čtyři předměti půl roku, pak jsou velké skoušky z těch předmětů a pak se učí čtyři nové předměty. Naštěstí jsme všichni přežili a máme tejdén prázdnin a vy si užívejte MHD co funguje relativně dobře.

Hžebík

Pranostikon

Jakmile se odvalil leden, tak je tu hned únor. Co tě první napadne, když se řekne únor? Mě se únor odjakživa spojoval s láskou. Nejen, že v únoru se slaví svátek zamilovaných, ale i svátky jiné. Například může oslavovat Vok buď 6.2. nebo 31.10. podle staršího kalendáře. Slavit bude ještě Eufrozina – přátelská Frozina, a to 11.2.; poté hned Perla, jméno, které lze přeložit jako Markéta; na Svátek zamilovaných slaví svátek Velimír – jméno znamená velký svět, Velimírovi můžete říkat Veldo, Velku nebo taky Mirku; 15.2. bude sfoukávat svíčky Nevena – jihoslovanská květina (měsíček žlutý), toto jméno je také spojováno se jménem Jiřina. A Žitomír slaví svátek 20. února. O pět dní později si snad přitukne Valburga – mocná ochranitelka, která může oslavovat ještě 1. 5. Dál můžete blahožestítláskupřát Eulálii, Jorze, Reginaldovi, ale i Lence, Veronice, Matyášovi ...

A víš, kde má kořeny Svátek zamilovaných nebo-li Valentýn? První kořen vyrůstá už ve starověkém Římě. Čtrnáctý úbor byl svátkem pocty bohyni June. Jono byla královnou všech římských bohů a bohyně a následující den, 15. února začínaly oslavy boha Lupercia. V tehdejší době byly životy chlapců a dívek striktně

odděleny, a jednou za rok, právě v předvečer tohoto svátku probíhala jakási loterie. Na kousky papíru se napsala jména vybraných mladých dívek, listky se vložily do nádoby a mladí muži si vždy vybrali jeden lístek a s vyvolenou dívkou se stali partnery po dobu oslav a často i po celý rok až do další loterie.

Císař Klaudius II. se zúčastňoval mnoha bitev, ale římstí muži jen neradi vstupovali do vojska. Klaudius věřil, že to bylo proto, že nechtěli opouštět své milé a rodiny, a proto se rozhodl zakázat všechna zasnoubení i svatby v celém Římě. Svatý Valentýn byl římský kněz, který žil v době Klaudiovy vlády. Nedbal Klaudiova zákazu a dál tajně oddával zamilované páry. Za tyto skutky byl uvězněn a odsouzen k smrti. Trest byl vykonán 14. února r. 296.

Tradice se má, že za pobytu ve vězení za ním chodili mladí lidé a házeli mu květy a psané vzkazy do okna jeho cely. Tak chtěli ukázat, že jako on i oni věří v lásku. Jednou z nich byla dcera správce vězení, do které se Valentýn zamiloval a v den své smrti jí zanechal dopis, který podepsal "s láskou Tvůj Valentýn". Tato větička přežila staletí a dodnes se píše na přání.

Dalším kořenem může být i příjezd Valentýna k císaři Klaudiovi, který ho obdivoval pro jeho moudrost a vzdělanost, a přesto se Valentýn nemohl stát císařovým přítelem. Protože Valentýn, ač tak moudrý a vzdělaný, věřil pověrám (měl na mysli křesťanství). Císař nakázal městskému prefektu Astorioví, aby na sebevědomého Valentýna dohlížel. A aby byl Valentýn pod důslednou kontrolou, vzal si Astorius Valentýna do domu. Tam se setkal s velmi krásnou, ale nevidomou dcerou prefekta. Astorius požádal Valentýna, aby se modlil za dceřin zrak. Valentýn tak rád učinil, protože v sílu modliteb věřil a dívku si zamiloval. Zázrak se opravdu stal a dívka opět spatřila světlo světa. O zázračném



uzdravení si povídal celý Řím. Pohané odmítli věřit v ten zázrak a vrhli do domu prefekta, Valentýna odvedli a za městem mu oddělili mečem hlavu od těla. Navzdory trpkému osudu se stal sv.Valentýn patronem věrných a čisté, oddané lásky.

A proto nejlepším a nejčastějším vyjádřením lásky a přátelství jsou, byly a budou květiny. A každá květina něco vypovídá, každá něco znamená. Proto lze vybírat květinu nejen podle toho, která se nám líbí, ale i podle toho, co říká.

BEZ - nenech mě dlouho čekat

BLEDULE - musím s tebou mluvit beze svědků

FIALA - toužím po tobě

HYACINT - jsi skvělá

CHUDOBAKA - hodně štěstí

JABLOŇOVÝ KVĚT - nerozumím mluvě tvých očí

JÍŘINKA - popřej mi více trvalé lásky

KAKTUS - naše štěstí bylo krátké, trvalo jen okamžik

KAPRADÍ - miluji tě od prvního setkání

KARAFIÁT BÍLÝ - nenechávej mne v nejistotě

KARAFIÁT ČERVENÝ - trápí mne tvé otálení

KOPRETINA - tvá krása je jen pýchou

KONVALINKA - mám tě ve svém srdíčku

KOSATEK - tichá voda břehy mele

LILIE - skromnost, nevinnost

MACEŠKA - trápíš mě

MODŘÍN - kdyby tě vše opustilo, přijď ke mně

NARCIS BÍLÝ - tvá hrdost hraničí s nafoukaností

NARCIS ŽLUTÝ - i když jsme se pohádali, stále na tebe myslím

ORECH - zevnějšíšek spanilý, vnitřek

PAŽITKA - lásce nikdo neodolá

PETRKLÍČ - kdo je pánem tvého srdce

RŮŽE BÍLÁ - nadevše je čisté svědomí

RŮŽE RUDÁ - náležím zcela tobě

RŮŽE RŮŽOVÁ - jsi krásná

RŮŽE ŽLUTÁ - závist, mlčení, nevěra

SASANKA - chci se s tebou setkat

SNĚŽENKA - tvé oči nelžou

TŘEŠŇOVÝ KVĚT - budeš opětovat moji lásku?

TULIPÁN - pýcha předchází pád

VANILKA - vítězství je tvé

ZIMOLEZ - miluji tě stále víc

ZVONEK - kdy tě zas uvidím?

Takže dámy a pánové, dávejte si pozor jakou dostáváte květinu, ale zas ne každý ví, co která květina znamená. Únor je měsícem lásky, tak ji vyznejte tomu, koho máte rádi, ale lásky není nikdy dost, buďž tedy 14. února vzorem pro všechny další dny v roce. K závěru si můžete přečíst gruzinské přísloví, jak jinak, o lásce (a kašli): Lásku a kašel neutajíš.

Šílenka Gi a blázen Zela

Ikarusovo okénko

Mňo, tak vám zase prozradím nějaký ten vtípek (ha, ha).

Opět jedna složitá otázka jednoho nejmenovaného profesora: „Ten kdo se stydí, tomu je stydno, a co asi může být tomu, kdo si hoví?“

Cenzúrování! Příliš drsný.

Potkají se dva a jeden říká: „Ty Franto, dlouhší mi dvacet tisíc, to jsem zvědav, co s tím uděláš? Máš na to týden.“ Po týdnu se opět potkají, a ten první se zase ptá toho druhého: „Tak co, už jsi sehnal ty peníze? Druhý odpoví: „ Peníze nemám, ale nakoupil jsem hromadu losů!“

Policista zastaví mladou ženu a povídá jí: „Paní, víte co znamená tato značka? Ona odpoví: „To nevím, ale zeptejte se tamhletoho pána v trafice, ten ví všelijaké věci!“

Co se stane s králíkem po pěti letech života? Bude jí šest. (pozn. aut. Tohle bylo teda slabší)

Tak to bylo pro dnešek vše a zase někdy, někdy, někdy, někdy... Tak.

Ikarus

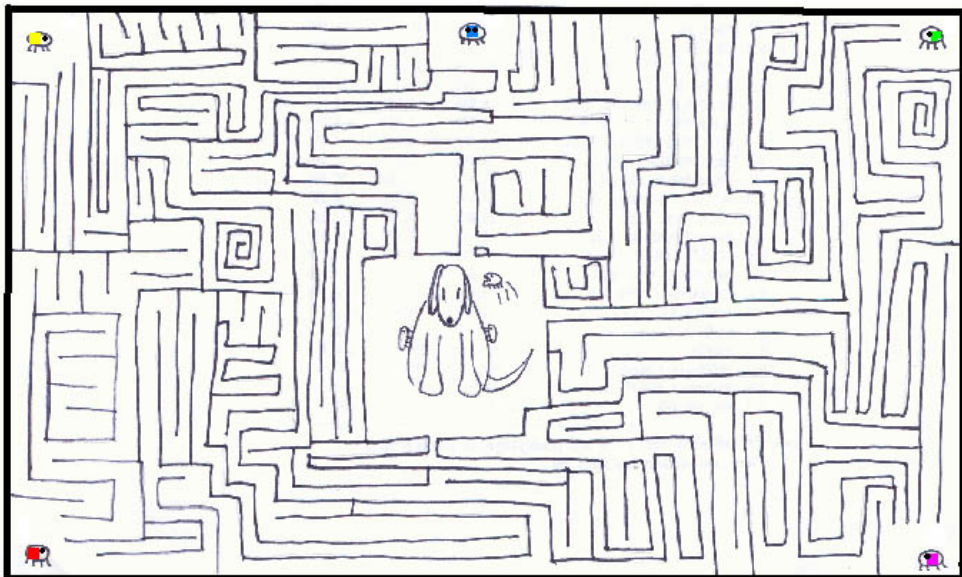


Luštěnky

Hned na začátek mám pro vás jednu obzvláště složitou hádanku. „Čím začneme dnešní článek?“ A hned slyším vaši odpověď: „No přeci příslovími!“ Ano, máte skutečně pravdu. Mám tu pro vás jako obvykle dvě, jedno zapeklitější než druhé.

by vás to mělo dovést k pokladu, tak ve vašem okolí se určitě najde někdo, kdo to bude vědět a rád vám to prozradí. V krajním případě se můžete přijít zeptat i mě.

A jeden úkol na závěr: Vypátrejte v Týpku bludiště a zjistěte, která blecha se nemůže dostat skrz bludiště ke psovi (může jich být i víc). Blechy nesmí



Blokování svislého informačního kanálu nelze kompenzovat finanční transakcí typu emptio venditio ve výdejně léků.

Působení v souladu se záměry mytologické bytosti žijící v místech o teplotě, jež je statisticky hodnocena jako velmi vysoká, implikuje transport tamtéž.

Do bedničky B nikdo nepřispěl se svým tipem, prozradím vám tedy odpověď na hádanku sama. Které dveře vedou k pokladu zjistíte, když se jednoho ze dvou strážců zeptáte nějak takhle: „Hele strážče, co by mi řekl tvůj kolega druhý hlídač, kdybych se ho zeptal, který dveře vedou k pokladu?“ Pokud nerozumíte tomu, proč

procházet startovními boxy cizích blech!!!!

A na závěr odpovědi: 1. Komu není šůry dáno, v apatyce nekoupí. 2. Čiň čertu dobře, peklem se ti odmění. Blechy ke psovi se nedostanou modrá a červená blecha.

Morče

KKMD

Po krátké odmlce se opět chystá akce divadelní, a to 4.3.2004 od 19:30 v divadle Kámen (to je na Karlínském náměstí) hra Mlejnek. Ze známých interpretů zde účinkuje např. Burák, takže se všichni hojně upisujte na nástěnku. Sraz je v 18:45

na Hradčanské nebo před Karlínským Spektrém, kde hrál Vyklobouband.

A dne 29.4.2004 se jde na Komika (prý to není moc komedie, ale nějaký existenciální – či co drama, tak aby vás nezmatl ten název). Ať se upíše, kdo chce jít. Je deset lísků. Cena 60 Kč. Stavovské divadlo.

Vaše nápady (zatím žádné nedošly) jsou vřele vítány.

Zuzana

Není foto jak ▸ FOTO

Opět zdravím všechny příznivce a fanoušky článku, který si na nic nehraje a

vždy je s fotkou (což se o ostatních článcích říci nedá). Po minulém optimistickém vydání již dnes přitvrdíme – když zima, tak zima. Povíme si, jaké následky může nevládné zimní počasí.

Fotografie, na kterou se budete dívat, když si přestanete na chvíli číst, ilustruje děsivý zážitek jistého pana K., který měl tu čest osobně se seznámit s třesnutým mrazem. Toho rána si vyšel na zamrzlý rybník, aby se projel na svých bruslích značky Noholamač. Rybník byl prázdný – jednak nebyl uhrabaný a hlavně, což ovšem pan K. netušil, se blížil severák. Jen co udělal první kluz, zafoukal mocný víchr. Ve snaze najít ztracenou rovnováhu se nešťastník natáhl jednou rukou po pomocné ruce, která tam ovšem, jak již víte, nebyla, protože na rybníku nikdo nebyl. Nedosáhl tudíž kýženého efektu. Nicméně současně se víchr obrátil, takže došlo ke stabilizaci.



Ale pozor! Protisměrný víchr se stihl ochladit díky kroužení nad ledem a tak současně se zabráněním pádu došlo k zamrznutí bruslaře v pozici, jak ho vidíte na obrázku. Velmi nepříjemné, že. Tím však nebylo dílo završeno. Vítr stále foukal s nesníženou intenzitou a jal se tak pohánět zmrzlého sportovce po ledě s vytrčenou paží. Kdyby došlo k případné kolizi s hrází či přímo se stavidlem, mohlo se ruka nárazem vážně poškodit! To však naštěstí nehrozilo, protože díky pozici, v níž zmrzlý pan K. setrval, spočíval jeho pohyb v neustálém kroužení na místě. A opravdu nebylo o co stát, protože i poté, co

se vítr utiřil, setrvačnost poháněla brusle dál. To také vysvětluje vyježděný prostor, který na obrázku vidíme, protože zoufalce zachránili místní občané až třetí den, kdy už mu sice rozmrzla hlava a horní tři knoflíky kožichu, ale zato jezdil již po kolena ve vodě (brusle nakonec nebyly tak tupé, jak se zdálo). Obyvatele vesnice však nepřilákalo volání o pomoc, jak by si leckdo mohl myslet, ale prapodivné chování potoka, vytékajícího z rybníka. Neustálé kroužení bruslí totiž rozvlnilo vodu pod ledem, a tak rybník vysílal do vesnice jednu přivalovou vlnu za druhou. Vše nakonec dobře dopadlo, ale pamatujte – za mrazu jděte radši sáňkovat, tam je riziko podstatně menší (Bužu může vyprávět).

Marcel

Bodování

Tak jako nikdy jindy ani dnes neuděláme výjimku a napíšeme zprávu o vývoji bodování. Tak za prvé: Helut dosáhl magické hranice 200 bodů. Posunul tak hranice lidských možností pro tento rok. Dočkáme se letos překročení 300 bodů? Jen pro zajímavost, nakreslili jsme už



rovných 1785 barevných obdélníků do bodovací plachty. Kdyby jste je zařadily za sebe, vytvořily by obdélník o délce 357 cm, což se rovná neuvěřitelným 3,57 metru!

A co je jinak nového? Nemusím dodávat, že Helmut stále vede, ale už mu nepříjemně funí na záda Ikarus. Zbytek můžete vyčíst z bodovacího pořadí. A nezapomeňte, že Velký bod tě vidí. A proto: Dělejte si body.

Tak to bylo krátké zpravodajství ze světa bodování.

Zabod a Předbod (Bužu a Vigo)

JEDNOTLIVCI

1	Helmut	(TY)	200
2	Ikarus	(OR)	167
3	Eidam	(KA)	144
4	Jana	(DE)	135
5	Cvalda	(KA)	127
6	Berenika	(OR)	124
7	Babča	(OR)	120
8	Pečeně	(DE)	105
9	Jake	(KA)	78
10	Sebastian	(ZU)	63
12	Jakub	(OR)	57
11	Beata	(ZU)	56
13	Tomáš	(PA)	37
14	Míťa	(PA)	33
15	Matěj	(ZU)	30

DRUŽINY

1	Orlíci	96
2	Tygři	81
3	Kamzíci	75
4	Delfíni	38
5	Zubři	26
6	Pantefi	11

Poznej Prahu 6

Klášter na Bílé Hoře opět poznal každý, kdo odpověděl, neboli nebyla žádná chyba. Zato dneska tu mám pro Vás jednu opravdovou lahůdku. Upřímně řečeno, myslím, že tentokrát nebude ani jedna odpověď správná. Takže, kde se nacházel tento pozoruhodný slon ?? předem oznamuji, že tato stavba již neexistuje, takže musíte hledat v knihách či u pamětníků.

Kosa

